

lažje razvzdigne in razširi. Seveda je treba navrh še dobro zakurjene peči, da se izpeče kruh močno in čvrsto.

Teh par nasvetov priporoča našemu kmetu njega prijatelj.

Kmetijske raznoterosti.

Nakup plemenskih bikov. Dodatno k notici o nakupu bikov po deželnem odboru, prijavljamo dotične dneve in sicer: v Ljubljani dne 8. oktobra t. l. ob 9. uri zjutraj na dvorišču c. kr. kmetijske družbe na Poljanski cesti; v Jeličnem vrhu pri Idriji dne 14. oktobra t. l. ob 11. uri predpoldne (na živinskem trgu); v Mokronogu dne 16. oktobra t. l. ob 11. uri predpoldne (na živinskem trgu); v Kranju dne 17. oktobra t. l. ob 9. uri zjutraj (na živinskem trgu).

Poučni in zabavni del.

Okrajni zdravnik.

Povest. — Spisal Srečko.

(Dalje).

III.

Stare ženice opazujejo, da nazaduje Lazišče še v nečem. Koliko učenih glav je baje že izšlo iz vasi in okolice. Koliko novih maš se je že pelo ondu, tudi kak profesor ali celo doktor je bil porojen v Lazišču. Sedaj pa nič, goli nič. Vsako jesen pošljejo res nekaj nade vzbujajočih paglavcev v mestne šole, da bi se pripravili k dobremu kruhu. A predno bi katero res imelo postati kaj, se izmaliči in popridi, da naposled le sramoto dela domači vasi.

Toliko stare ženice!

Ob počitnicah prišli so bili dijaki domov. Bilo jih je res lepo število. V Lazišču sta bila dva, eden pa je bil celo v semenišču. V Rekah eden, Pod smreko eden, Na Kolpi eden, koliko je bilo pa manjših, katerih ne velja naštevati.

Domenili so se, da priredijo veselico. Reški je bil spisal celo izvirno igro za tisto priliko. Tako so se podali na delo za priprave. Tisto je bila prva veselica v Lazišču z vsporedom, zato je pa napravila toliko hrupa in povpraševanja, toliko radovednosti.

Najprvo so si izprosili prostora pri Tomiču. Druga velika skrb pa je bila dobiti dve ženski igralni moči. Prva na katero so mislili dijaki, je bila Bernottijeva Olga. Nekega lepega popoldneva stegovala sta se dva dijaka v stanovanju kancelistovem. Z najpokornejšim glasom govorila sta svoje prešnje, podprto s stebrom „za blag namen“.

„O kaj pa, kaj pa!“ udala se je na prvi hip Olga iz ozirov na blag namen. V resnici pa jej je bilo do tega, da se enkrat izkaže Laziškemu občinstvu, v ne-navadni obliki. Bernotti pa je po navadi kimal, kar ni izražalo niti „da“ niti „ne“.

„V katerem jeziku se bo igralo?“

To je vprašal radi svojega nemškega prepričanja. Dijak je nagubančil čelo in pogledal v tla:

„Brez vprašanja se ume, da slovensko!“

Rezkim naglasom mu je odgovoril. A Laziški „Nemec“ je bil bore malo občutljiv za kako zabavljico.

Olga pa je bila zgovorna, celo prekletava gospodičina. Naglo je zasukala govor na vso veselico, na vzpored, na igro, na ples. Izpeljala je tudi dijakoma drugo, težko skrb: kje dobiti še eno igralko.

„Ah — Mimi bo igrala, Mimi mora igrati!“ čez nekaj časa pa; „Snojeva gospica, nu, saj jo poznate gospodje!“

Imenovala jo je s priimkom, da si bi bila dijaka bolje umela, da se je izrazila za konjederkino.

„Z njo nismo znani!“ zaskrbelo je dijaka.

In Olga je zopet dopovedovala na dolgo in široko, kako bo ona na mestu njiju prosila.

Takrat pa je prišla Mimi k Bernottijem v vas, kakor po navadi. Gostobesedna Olga je urno oba predstavila in naglo zamotala in razložila celo stvar, ter ko- nečno izrekla dijaško željo.

„Se ve, mamó bi se moralo vprašati!“

Odgovor je povedal, da je ona zadovoljna. Po malem premišljevanju sta se prosilca odločila, da se jutri poklonita konjederki. Potem pa sta se poslovila z izrazi hvaležnosti. Bernotti ju je spremil, ko je šel ravno v pisarno.

Komaj pa so dijaka in Bernotti odšli, že se je bližal kancelistovemu stanovanju zdravnik naglih korakov. Gori pa se je vsedel na naslonjač, potegnil Mimico k in jo poljubljal . . . in jo poljubljal . . .

Olga je skrbela, da sta bila sama.

Pri Skončnici po strmih stopnicah pa je hitel v prvo nadstropje mlad mož, ves moker od vročine, zaprašen in blaten. Odprl je hastno kuhinjska vrata in kar brez sape je vprašal Rezo:

„So gospod doma?“

„Da, h kancelistovim so šli!“

„Prosim pokličite! Se mudi! Naglo prosim!“

Začudeno je gledala Reza njegov obraz, ki je izražal trpek strah, poteze pa so kazale nekaj mučnega, tako, da vam je moral en sam pogled izvabiti solzo.

„Ne smem!“ je hladno odgovorila Reza in si dala opraviti pri kuhinjski posodi.

Oni pa je poskočil, kakor brezumen, vil roke in jokajoče prosil:

„Za Božjo voljo — če ste ljudje — — žena mi je v smrtnih bolečinah — — babica je rekla, da ni vse v redu — — mudi se — za Božjo voljo, — — pokličite vender gospoda!“

Rezi je postalo temno pri srcu. Smilil se jej je mož, kateremu gineva morda žena v smrtnih mukah — a gospod zdravnik se zabavajo. Poklicati pa se ne upa.

„Ne smem, nikakor ne!“